

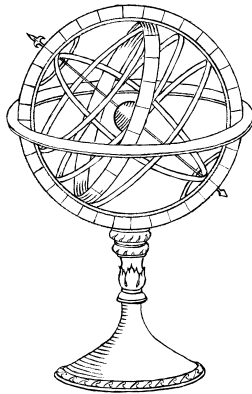
Månesøsteren

Lucinda Riley

Månesøsteren

Tiggys historie

Oversatt av Benedicta Windt-Val

ÇAPPELEN DAMM

Lucinda Riley
Originalens tittel: *The Moon Sister*
Oversatt av Benedicta Windt-Val
Copyright © Lucinda Riley 2018

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, Oslo, 2019

ISBN 978-82-02-53402-8

1. utgave, 1. opplag 2019

Omslagsdesign: Miriam Edmunds
Omslagsfoto: Arcangel Images/Dreamstime/123rf
Sats: Type-it AS
Trykk og innbinding: ScandBook UAB, Litauen 2019
Satt i 9,6/12 pkt. Sabon og trykt på 70 g Ensolux Cream 1,6.

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

Til Jacquelyn
Venn, medhjelper og søster i et annet liv

Kjære lesar

Velkommen til Tiggys historie. Ifølge legenden om De syv søstre er hun den femte datteren til Atlas og Pleione, og hun ble forvandlet til en hind med gylne horn og nådeløst jaget av Zeus.

Da jeg fikk idéen om å skrive en serie bøker basert på De syv søstre i Pleiadene, hadde jeg ingen anelse om hvor fortellingen ville føre meg. Jeg følte meg sterkt tiltrukket av tanken på at hver og én av de mytologiske søstrene var unike og sterke kvinner. Noen sier at de var De syv mødrene som befolket jorden – det er ingen tvil om at historiene om dem viser at de var svært fruktbare! Og jeg ville gjerne løfte frem alt det kvinner har oppnådd, særlig i tidligere tider, der deres bidrag til å gjøre verden til det den er i dag, så ofte ble overskygget av mennes innsats, som ble dokumentert på en helt annen måte.

Men definisjonen av «feminisme» er likeverd, ikke dominans, og de kvinnene jeg skriver om, både i fortiden og i nåtiden, aksepterer at de ønsker og har behov for kjærlighet i livet sitt. Ikke nødvendigvis i den tradisjonelle formen med ekteskap og barn, men serien om De syv søstre er en uhemmet feiring av den endeløse jakten på kjærligheten, samtidig som den utforsker de ødeleggende konsekvensene når den går tapt for oss.

Når jeg reiser rundt i verden og vandrer i fotsporene til de historiske og fiktive kvinneskikkelsene mine for å utforske historiene deres, blir jeg hele tiden overveldet og imponert over kraften og motet hos de generasjoner av kvinner som har levd før meg. Enten de kjempet mot tidligere tiders kvinneundertrykkelse eller rasefordommer, eller skapte seg et nytt liv på den andre siden av kloden, har disse kvinnene banet vei for

oss som lever her i dag, så vi kan nyte godt av friheten til å tenke og handle som vi selv vil. Dessverre er dette noe vi altfor ofte tar for gitt. Jeg glemmer aldri at denne friheten ble vunnet for oss av utallige generasjoner av bemerkelsesverdige kvinner, kanskje helt tilbake til De syv søstre selv ...

Jeg håper at du vil ha glede av Tiggys reise – hun er den mest åndelige av søstrene, elskelig og varmhjertet, og hun trives best ute i naturen. Men hun må takle store utfordringer på sin vei til å oppdage hvem hun egentlig er, og hvilken arv forfedrene hennes har etterlatt henne.

Stinde
x

Vær den forandringen du ønsker å se i verden.

Mahatma Gandhi

Persongalleri:

ATLANTIS

Pa Salt – *søstrenes adoptivfar (død)*

Marina (Ma) – *søstrenes formynder*

Claudia – *husholderske på Atlantis*

Georg Hoffman – *Pa Salts advokat*

Christian – *kapteinen*

SØSTRENE D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alcyone)

Star (Asterope)

CeCe (Ceano)

Tiggy (Taygete)

Electra

Merope (savnet)

Tiggy

Inverness, Skottland

November 2007

Europeisk pinnsvin

(Erinaceus europaeus)

«Hotchiwitchi» på det britiske romanispråket

Kapittel 1

«Jeg husker nøyaktig hvor jeg var og hva jeg gjorde da jeg fikk vite at faren min var død.»

«Jeg husker hvor jeg var også, da det samme skjedde meg.»
Charlie Kinnaird rettet de klare, blå øynene mot meg.

«Jaha – og hvor var du?»

«I Margarets dyreservat, opptatt med å måke hjortemøkk. Jeg skulle virkelig ønske at omstendighetene hadde vært litt mer passende, men det var de ikke. Nå ja, det er vel greit nok. Skjønt ...» Jeg svelget og lurte på hvordan i all verden denne samtalen – eller rettere sagt dette *intervjuet* – hadde forvillet seg til å handle om Pa Salts død. Jeg satt i en varm og tett sykehuskantine, ansikt til ansikt med dr. Charlie Kinnaird. I samme øyeblikk som han kom inn i rommet, hadde jeg lagt merke til hvordan nærværet hans tiltrakk seg alles oppmerksomhet. Det skyldtes ikke bare at han var ufattelig kjekk, med den slanke, elegante skikkelsen kledd i en velsittende grå dress og det bølgete, mørkebrune håret. Han var simpelthen en mann som utstrålte en naturlig autoritet. Flere av de andre sykehusansatte hadde sett opp fra kaffekoppen og nikket respektfullt til ham idet han passerte. Da han kom bort til meg og strakte frem hånden for å hilse, gikk det et lite, elektrisk støt gjennom kroppen min. Nå satt han altså der rett overfor meg, og jeg så hvordan de lange fingrene hans hele tiden lekte med personsøkeren og avslørte en underliggende, nervøs energi.

«Skjønt hva da, miss D'Aplièse?» spurte Charlie oppfordrende. Stemmen hans hadde en myk skotsk aksent. Jeg skjønnte at han ikke hadde noen planer om å slippe meg ut av det hjørnet jeg hadde malt meg selv inn i.

«Mmm ... Jeg er bare ikke helt sikker på at Pa er død. Jeg mener, selvsagt *er* han det, for han er jo borte, og han ville aldri dikte opp sin egen død eller noe sånt – han ville jo ha visst hvor mye smerte det ville ha påført alle oss jentene ... Men jeg føler ham rundt meg hele tiden.»

«Hvis det kan være til noen trøst for deg, tror jeg det er en helt normal reaksjon,» svarte Charlie. «Mange av de etterlatte jeg snakker med, sier at de fornemmer sine kjærestes nærvær rundt seg etter at de er døde.»

«Selvfølgelig,» nikket jeg med en følelse av at han behandlet meg litt nedlatende, men jeg måtte jo huske på at det var en lege jeg snakket med – en person som sto overfor døden og sorgende etterlatte hver eneste dag.

«Det er pussig,» sukket han idet han grep personsøkeren og begynte å vende og dreie på den igjen. «Som jeg nettopp nevnte, døde min egen far for ikke så lenge siden, og jeg er hjemsoekt av noe jeg bare kan beskrive som marerittlignende forestillinger om at han faktisk *står opp* fra graven igjen!»

«Dere hadde ikke noe godt forhold, kanskje?»

«Nei. Han var kanskje den biologiske faren min, men det var det eneste båndet som var mellom oss. Vi hadde ikke noe annet til felles. Men det hadde åpenbart du og faren din.»

«Ja, selv om det ironiske her er at både jeg og alle søstrene mine ble adoptert av ham som spedbarn, så er det ingen biologiske bånd i det hele tatt. Men jeg kunne ikke ha vært mer glad i ham. Han var virkelig helt fantastisk.»

Charlie smilte. «Det er i hvert fall et tydelig bevis på at biologi ikke er avgjørende for hva slags forhold vi får til foreldrene våre. Det er nesten som et lotteri, ikke sant?»

«Nei, det tror jeg ikke,» sa jeg og tenkte at jeg aldri kunne være noe annet enn meg selv, heller ikke under et jobbintervju. «Jeg tror at det er en grunn til at vi blir gitt til hverandre, enten vi er blodsslektninger eller ei.»

«Så du mener altså at alt er forutbestemt?» Han hevet øyebrynet på en megetsigende måte.

«Ja, men jeg vet at det er mange som ikke vil være enige med meg.»

«Og jeg er en av dem, er jeg redd. I min rolle som hjerteki-

rurg må jeg håndtere hjertet hver eneste dag – det som vi alle forbinder med følelser og med sjelen. Dessverre er jeg nødt til å se på det som en muskelklump, og det attpåtil en muskelklump som ofte fungerer svært dårlig. Jeg er opplært til å se på verden på en rent vitenskapelig måte.»

«Jeg tror det er rom for det åndelige i vitenskapen,» protesterte jeg. «Jeg har også fått en strengt vitenskapelig utdanning, men det er så mye vitenskapen ikke har forklart ennå.»

«Det er sant, men ...» Charlie så på klokken. «Jeg er redd vi har snakket oss helt bort, og jeg må være tilbake på posten om femten minutter. Så du må unnskyldte at jeg vender tilbake til forretningene igjen – men hvor mye har Margaret fortalt deg om Kinnaird-eiendommen?»

«At den består av mer enn hundre og seksti tusen mål med villnis, og at du leter etter noen med kjennskap til de ville dyrene som kunne bo der, og da særlig de skotske villkattene.»

«Ja. Etter min fars død kommer Kinnaird over på mine hender. Far brukte stedet som sin personlige lekeplass i mange år – han jaktet, skjøt, fisket og drakk de lokale destilleriene tørre, uten tanke for den naturlige balansen på eiendommen. I rettferdighetens navn må det sies at det ikke bare var hans feil – hans egen far, og utallige mannlige slektninger før ham igjen, tok med glede imot penger fra tømmerhoggerne til skipsbygging i forrige århundre. De bare sto der og så på mens enorme områder med skotsk furu ble snauhogd. Den gangen visste de ikke bedre, men nå, i vår opplyste tid, gjør vi det. Jeg er klar over at det ikke vil være mulig å skru klokken helt tilbake, i hvert fall ikke i min levetid, men jeg vil gjerne komme godt i gang. Jeg har fått tak i den beste godsforvalteren i The Highlands til å forestå nyplantingen av skog igjen. Vi har også satt i stand hovedbygningen der far bodde, så vi kan leie den ut til betalende gjester som ønsker seg litt frisk luft og noen organiserte jaktturet.»

«Akkurat,» sa jeg og forsøkte å undertrykke et grøss.

«Du har ikke sans for å redusere bestanden?»

«Jeg har ikke sans for at uskyldige dyr blir drept, nei. Men jeg forstår jo at det må gjøres,» tilføyde jeg fort. Jeg var jo tross alt kommet fordi jeg søkte en jobb på en eiendom i The

Highlands, der kontroll av hjortebestanden ikke bare var vanlig praksis, men også pålagt ved lov.

«Med den bakgrunnen du har, vet du sikkert alt om hvordan balansen i den skotske naturen er blitt ødelagt av menneskene. Det er ingen naturlige kjøtteterer igjen der oppe, så som ulver og bjørner, som kan holde hjortebestanden under kontroll. Nå for tiden er det vi som må gjøre den jobben. Men vi kan i det minste utføre den så humant som overhodet mulig.»

«Jeg vet det, men jeg må være helt ærlig mot deg og si at jeg aldri vil være i stand til å hjelpe til under en jakt. Jeg er vant til å beskytte dyrene, ikke myrde dem.»

«Jeg forstår følelsene dine. Jeg har sett på CV-en din, og den er virkelig imponerende. Du har altså en førsteklasses eksamen i zoologi, og i tillegg har du spesialisert deg i naturforvaltning?»

«Ja. Den tekniske siden av utdannelsen min – anatomi, biologi, genetikk, adferdsmønsteret hos ville dyr og så videre – har vært helt uunnværlig. Jeg arbeidet på forskningsavdelingen i Servion Zoo en stund, men det gikk snart opp for meg at jeg var mer interessert i å gjøre noe konkret for å hjelpe dyr, i stedet for bare å studere dem på avstand og analysere DNA-et deres i en petriskål. Jeg ... jeg har en slags naturlig empati med dem, og selv om jeg ikke har noen utdanning som veterinær, virker det som jeg har et godt håndlag med å stille dem når de er syke.» Jeg trakk litt hjelpeløst på skuldrene, forlegen over å måtte sitte der og rose meg selv.

«Margaret er i hvert fall svært imponert over kunnskapene dine. Hun fortalte at du hadde tatt deg av de skotske villkattene i reservatet hennes.»

«Jeg har utført det daglige arbeidet, ja, men det er Margaret som er den virkelige eksperten. Vi hadde håpet at kattene ville yngle nå i år, som en del av prosjektet med å føre dem tilbake til naturen igjen, men nå når reservatet stenger og dyrene må flyttes, kommer det sannsynligvis ikke til å skje. Villkattene er utrolig temperamentsfulle.»

«Ja, det sier godsforvalteren min, Cal, også. Han er ikke det minste glad for å overta disse kattene, men de er hjemmehø-

rende i Skottland, og den skotske villkatten er så sjelden at jeg føler at det er vår plikt å gjøre det vi kan for å redde rasen. Og Margaret mener at hvis det er noen som kan hjelpe kattene med å tilpasse seg et nytt habitat, er det deg. Kunne du tenke deg å være på Kinnaird i noen uker og få dem etablert der?»

«Det kan jeg, men villkattene i seg selv er faktisk ingen heltidsjobb når de først er kommet på plass. Er det noe annet jeg kan gjøre der?»

«Hvis jeg skal være ærlig, Tiggy, må jeg innrømme at jeg ikke har hatt særlig mye tid til å tenke over fremtidsplanene for eiendommen i detalj ennå. Jeg har hatt hendene fulle bare med å få ordnet alle formaliteter etter min fars død, ved siden av jobben min her. Men jeg ville sette pris på om du kunne studere terrenget mens du er hos oss, og vurdere om det egner seg for andre opprinnelige skotske arter. Jeg har tenkt på å sette ut røde ekorn og innfødte fjellharer. Jeg undersøker også mulighetene for villsvin og elg, i tillegg til at jeg vil sette ut villlaks i elvene og innsjøene, og bygge laksetrapper og legge forholdene til rette for gyting. Det er enorme muligheter der hvis man bare har de rette ressursene.»

«Det høres veldig interessant ut,» nikket jeg. «Men jeg bør advare deg om at fisk ikke er en av mine spesialiteter.»

«Selvfølgelig. Og jeg bør advare *deg* om at de økonomiske realitetene betyr at jeg bare kan tilby deg minstelønn, pluss kost og losji. Men jeg ville være svært takknemlig for enhver hjelp du er i stand til å gi meg. Jeg er uendelig glad i Kinnaird, men driften av eiendommen viser seg å være en tidkrevende og vanskelig oppgave.»

«Du må jo ha visst om at eiendommen ville bli din før eller senere?» spurte jeg forsiktig.

«Det gjorde jeg, men jeg trodde at faren min ville være et av de menneskene som lever omtrent til evig tid. Og det trodde han nok selv også, for han døde uten å etterlate seg noe testamente. Selv om jeg er hans eneste arving, og selv om det bare er en formalitet, innebærer det nye mengder av papirarbeid som jeg virkelig ikke hadde behov for. Men advokaten min påstår at alt vil være klappet og klart i januar.»

«Hvordan døde han?» spurte jeg.

«Ironisk nok fikk han et hjerteattakk og ble fløyet inn til meg her,» sukket Charlie. «Han var død ved ankomsten, steget til værs på en sky av whiskyddamp – det fortalte obduksjonen etterpå.»

«Det må ha vært tøft for deg,» sa jeg og krympet meg ved tanken.

«Det var et sjokk, ja.»

Jeg så hvordan han begynte å fomle med personsøkeren igjen – et tydelig tegn på den indre angsten hans.

«Kan du ikke selge eiendommen hvis du ikke vil ha den?»

«Selge den etter at den har vært i Kinnaird-slektens eie i over tre hundre år?» Charlie himlet med øynene og lo litt. «Jeg ville få hvert eneste gjenferd i familien på nakken resten av livet! Dessuten har jeg en forpliktelse til å forsøke å ta vare på stedet for Zara, datteren min. Hun elsker den eiendommen av hele sitt hjerte. Hun er seksten år, og hun ville droppe skolen i morgen den dag og dra opp og arbeide på Kinnaird på heltid, så sant hun bare kunne. Men jeg har satt som betingelse at hun fullfører utdannelsen sin først.»

«Akkurat.» Jeg så forbauset på ham og skyndte meg å justere det indre bildet jeg hadde av ham. Denne mannen så virkelig ikke ut til å være gammel nok til å ha barn, og langt mindre en datter på seksten.

«Hun kommer til å bli en ypperlig godseier når hun blir eldre,» fortsatte Charlie. «Men jeg vil at hun skal leve litt først – gå på universitetet, reise verden rundt og bli helt sikker på at hun virkelig ønsker å binde seg til familieeiendommen når den tid kommer.»

«Jeg visste hva jeg ønsket å bruke livet mitt på da jeg var fire år gammel, etter at jeg så en dokumentar om elefanter som ble drept for elfenbenets skyld. Jeg tok ikke noe sabbatsår – jeg begynte på universitetet med en gang. Jeg har nesten ikke reist i det hele tatt,» sa jeg med et skuldertrekk. «Det er ingenting som kan måle seg med den erfaringen man får gjennom arbeid.»

«Det er det Zara sier hele tiden også.» Charlie smilte matt. «Jeg har en følelse av at dere to kommer til å bli perlevenner.

Det jeg burde gjøre, er selvsagt å gi opp alt dette» – han slo ut med hendene i en gest som favnet omgivelsene våre – «og vie livet mitt til eiendommen inntil Zara kan overta. Problemet er at det ville være økonomisk uforsvarlig å slutte i hovedjobben min før eiendommen er i bedre stand. Og når sant skal sies, er jeg ikke sikker på at jeg egner meg til livet som en landsens godseier heller.» Han så på klokken igjen. «Jeg må gå nå, men hvis du er interessert, er det best du besøker Kinnaird og ser på forholdene der. Det har ikke snødd der oppe ennå, men det kommer nok snart. Du må være klar over at det er så avsidesliggende som det er mulig å forestille seg.»

«Jeg bor sammen med Margaret, og huset hennes ligger langt utenfor allfarvei,» påpekte jeg.

«Margarets hus er rene Times Square sammenlignet med Kinnaird,» konstaterte Charlie. «Jeg sender deg en SMS med mobilnummeret til Cal MacKenzie – godsforvalteren min – og med nummeret til fasttelefonen i hovedbygningen. Hvis du legger igjen en beskjed begge steder, hører han dem før eller senere, og ringer deg tilbake.»

«Greit. Jeg ...»

Person søkeren til Charlie pep og rev meg ut av tankerekken.

«Nå må jeg virkelig gå.» Han reiste seg. «Send meg en e-post med de spørsmålene du ikke har fått svar på, og gi meg beskjed om når du reiser opp til Kinnaird. Jeg skal prøve om jeg kan møte deg der. Og tenk alvorlig over det, er du snill. Jeg har virkelig bruk for deg. Takk for at du kom, Tiggy. Ha det så lenge.»

«Ha det,» sa jeg og fulgte ham med blikket mens han tråklet seg frem mellom bordene mot utgangen. Jeg følte meg underlig oppstemt, for jeg hadde virkelig følt at jeg fikk kontakt med ham. Det var som om jeg skulle ha kjent ham i en evighet. Og ettersom jeg trodde på reinkarnasjon, *hadde* jeg antagelig det også. Jeg lukket øynene og ryddet vekk alle tanker for å prøve å finne ut hvilken følelse som først rørte seg i meg når jeg tenkte på ham, og ble sjokkert over svaret. Jeg hadde ventet at jeg skulle bli fylt av en varm glød ved tanken på en som kunne bli en kombinasjon av en faderlig skikkelse og en

arbeidsgiver, men det var en helt annen del av meg som reagerte.

Nei! Jeg slo øynene opp og reiste meg for å gå. *Han har en tenåringsdatter, og det betyr at han er langt eldre enn han ser ut til, og antagelig gift,* sa jeg strengt til meg selv mens jeg gikk gjennom de skarpt opplyste sykehuskorridorene og ut i den tåkete novemberettermiddagen. Tussmørket hadde allerede begynt å senke seg over Inverness, selv om klokken bare så vidt hadde passert tre.

Jeg skalv da jeg sto i kø og ventet på bussen som skulle ta meg til jernbanestasjonen – men jeg visste ikke selv om det var på grunn av kulden, eller fordi jeg var spent og oppglødd. Det eneste jeg visste, var at jeg helt instinktivt var interessert i denne jobben, selv om den bare var midlertidig. Charlie hadde allerede sendt meg telefonnummeret til Cal MacKenzie, og nå fant jeg frem telefonen og tastet det inn.

«Nå,» sa Margaret da vi slo oss ned med den vanlige kakaoen foran peisen om kvelden. «Hvordan gikk det?»

«Jeg skal opp og se på Kinnaird-eiendommen på torsdag.»

«Bra.» De klare, blå øynene til Margaret strålte som lyskastere i det rynkete ansiktet. «Hva synes du om lorden, eller godseieren, som engelskmennene ville si?»

«Han var veldig ... hyggelig. Ja, det var han,» fikk jeg frem. «Overhodet ikke slik som jeg hadde forestilt meg,» tilføyde jeg og håpet at jeg ikke rødmet. «Jeg hadde ventet meg en mye eldre mann. Skallet, og med stor mage på grunn av for mye whisky.»

«Aha,» smilte hun og leste åpenbart tankene mine. «Ja, han er en kjekk kar, det skal være helt sikkert. Jeg har kjent Charlie siden han var barn, for faren min arbeidet for bestefaren hans på Kinnaird. Han var en svært tiltalende ung mann, og alle rundt ham skjønte at han gjorde en feil da han giftet seg med det kvinnemennesket. Han var så ung også.» Margaret himlet med øynene. «Datteren deres, Zara, er grei nok, selv

om hun kan være litt vill, men barndommen hennes har ikke vært enkel, nei. Fortell meg nå mer om det Charlie sa.»

«I tillegg til at jeg skal ta meg av kattene, vil han at jeg skal undersøke hvilke andre skotske arter som kan innføres på eiendommen. Ærlig talt virket han ikke så veldig ... velorganisert. Jeg tror ikke det blir noe annet enn en midlertidig jobb mens kattene finner seg til rette.»

«Du kommer uansett til å lære mye av å bo og arbeide på et sted som Kinnaird, selv om det bare blir for en kortere periode. Kanskje du for eksempel kan begynne å innse at du ikke kan redde hver eneste skapning som krysser din vei. Og det gjelder for hjelpeløse mennesker også,» tilføyde hun med et tørt smil. «Du er nødt til å lære deg å akseptere at både dyr og mennesker har sin egen skjebne å leve ut. Du kan bare gjøre ditt beste, og ikke noe mer.»

«Jeg kommer aldri til å klare å lukke øynene for et dyrs lidelser, Margaret. Det vet du.»

«Ja, jeg vet det, vennen min, og det er det som gjør deg så spesiell. Du er en spinkel liten jentunge med et kjempedigert hjerte, men du må passe på at du ikke sliter det ut med alle de følelsene dine.»

«Hvordan er denne Cal MacKenzie, da?»

«Å, han kan nok virke ganske røff, men han er myk som smør under den barske fasaden. Han har området der i blodet, så du kan lære mye av ham. Og hvor skal du gjøre av deg hvis du ikke tar denne jobben? Du vet jo at både jeg og dyrene må være ute herfra før jul.»

Margaret var hardt rammet av leddbetennelse, og nå skulle hun endelig flytte inn til byen Tain, tre kvarters kjøring fra det fuktige, falleferdige huset vi satt i nå. Det lå på en åtti mål stor eiendom ved bredden av Dornoch Firth, og Margaret og den brokete forsamlingen hennes av forskjellige dyr hadde holdt til her i de siste førti årene.

«Er du ikke lei for at du skal dra herfra?» spurte jeg enda en gang. «Hvis det hadde vært meg, hadde jeg grått øynene ut av hodet på meg.»

«Klart jeg er det, Tiggy, men som jeg har forsøkt å lære deg, er det ingenting som varer evig. Og forhåpentligvis har

jeg andre og bedre ting i vente. Det er ingen nytte i å sørge over det som har vært – man må bare ta imot det som kommer, med åpne armer. Jeg har i lang tid nå visst at dette ville komme, og takket være din hjelp fikk jeg et ekstra år her. Og det nye huset mitt har radiatorer som jeg kan skru opp når det er behov for det, og TV-signaler som fungerer hele tiden!»

Hun smilte strålende til meg, men selv jeg – som roste meg av den medfødte intuisjonen min – klarte ikke å avgjøre om hun virkelig *gledet* seg til det nye livet sitt, eller om hun bare var tapper. Jeg reiste meg og gikk bort for å gi henne en klem.

«Jeg synes du er enestående, Margaret. Du og dyrene dine har lært meg så mye. Jeg kommer til å savne dere fryktelig, alle sammen.»

«Nå ja, du kommer ikke til å savne meg hvis du tar den jobben på Kinnaird. Da er jeg jo bare et steinkast lenger nede i dalen, så jeg kan gi deg råd og vink om kattene hvis du skulle få bruk for det. Og du må besøke Dennis, Guinness og Button også, ellers kommer de til å savne deg.»

Jeg så ned på de tre skrøpelige skapningene som strakte seg ut foran varmen – en gammel, trebent, rød katt og to gamle hunder. Alle tre var blitt pleiet tilbake til liv og helse tidlig i livet av Margaret.

«Jeg drar opp og tar en kikk på Kinnaird før jeg bestemmer meg. Og hvis jeg ikke liker stedet, reiser jeg hjem til Atlantis en tur for å feire jul og tenke meg om på nytt. Skal jeg hjelpe deg i seng før jeg går opp til meg selv?»

Det var et spørsmål jeg stilte Margaret hver kveld, og hun svarte med den vanlige stoltheten: «Nei takk, jeg tror jeg blir sittende her ved varmen en stund, Tiggy.»

«Sov godt, kjære Margaret.»

Jeg kysset det pergamentaktige kinnet og gikk opp den smale, ujevne trappen til rommet mitt. En gang i tiden hadde det vært Margarets soverom, helt til hun innså at hun ikke orket alle trappetrinnene lenger. Da flyttet vi sengen hennes ned i spisestuen, og kanskje var det tross alt en velsignelse at det aldri hadde vært penger til å flytte badet opp i annen eta-

sjø, for det lå fremdeles i det isnende kalde uthuset, bare noen meter fra det rommet hun nå brukte som soveværelse.

Jeg gjennomgikk det vanlige ritualet med å kle av meg alle dagklærne før jeg tok på meg flere lag med nattøy og la meg i den gjennomkalde sengen, mens jeg trøstet meg med vissheten om at det hadde vært helt riktig av meg å komme hit til reservatet. Som jeg hadde sagt til Charlie Kinnaird, hadde de seks månedene i forskningsavdelingen i Servion Zoo i Lausanne lært meg at det jeg ønsket, var å ta vare på de levende dyrene og beskytte dem så godt jeg kunne. Derfor hadde jeg svart på en annonse jeg hadde sett på nettet, og reist hit til dette gamle, trekkfulle huset ved innsjøen for å hjelpe en giktbrudde gammel kvinne med viltreservatet hennes.

Stol på instinktet ditt, Tiggy. Det kommer aldri til å svikte deg.

Det var det Pa Salt hadde sagt til meg så mange ganger. «Livet dreier seg om intuisjon, ispedd et stenk av logikk. Hvis du lærer deg å bruke de to ingrediensene i den rette blandingen, vil de beslutningene du tar, som regel være riktige,» hadde han utdypet en gang vi sto sammen i den private hagen hans på Atlantis og så fullmånen stige opp over Genève-sjøen.

Jeg husket at jeg hadde fortalt ham at jeg drømte om å dra til Afrika en vakker dag for å arbeide med de utrolige skapningene ute i deres naturlige omgivelser, i stedet for bak gjerdene i en dyrehage.

Denne kvelden, mens jeg flyttet tærne mine til en flekk på lakenet jeg hadde varmet opp med knærne først, slo det meg hvor langt jeg var fra å oppfylle denne drømmen. Stell og pleie av fire skotske villkatter hørte ikke akkurat hjemme i storviltligaen.

Jeg slo av lyset og ble liggende og tenke på søstrene mine, som alltid ertet meg for å være mystikeren i familien. Jeg kunne ikke egentlig bebreide dem, for da jeg var barn, skjønte jeg ikke at jeg var «annerledes» – jeg bare skravlet i vei om alt jeg så eller følte. En gang da jeg var ganske liten, fortalte jeg CeCe at hun ikke måtte klatre opp i yndlingstreet sitt fordi jeg hadde sett at hun kom til å falle ned fra det. Hun lo av meg,

ikke egentlig uvennlig, og sa at hun hadde klatret i det treet hundrevis av ganger, og at jeg ikke måtte være så dum. En halv time senere *falt* hun faktisk ned fra det, og da ville hun ikke se på meg, for hun var forlegen over at spådommen min hadde vist seg å være sann. Jeg hadde etter hvert lært meg at det var best å holde munn når jeg «visste» ting. Akkurat som nå, når jeg visste at Pa Salt ikke var død ...

Hvis han hadde vært det, ville jeg ha visst det da sjelen hans forlot jorden. Men jeg følte ingenting, bortsett fra det voldsomme sjokket over nyheten da jeg fikk telefon fra min søster Maia med nyheten. Jeg hadde vært fullstendig uforberedt – jeg hadde ikke fått noen «advarsel» om at det kom til å skje noe galt. Så enten måtte det være det åndelige ledningsnett mitt som var feil, eller også fornektet jeg sannheten fordi jeg ikke orket å akseptere den.

Tankene mine spant tilbake til Charlie Kinnaird og det underlige jobbintervjuet jeg hadde vært på tidligere på dagen. Magen min gjorde et nytt, upassende rundkast da hukommelsen hentet frem bildet av de intense, blå øynene og de smale hendene med de lange, følsomme fingrene som hadde reddet så mange liv ...

«Hjelp meg, Tiggy – ta deg sammen!» mumlet jeg til meg selv. Kanskje var det bare fordi det fantes så få tiltrekkende, intelligente menn i det isolerte livet jeg førte. Og Charlie Kinnaird måtte være minst ti år eldre enn meg ...

Men da jeg lukket øynene, var jeg full av forventning ved tanken på å avlegge Kinnaird-eiendommen et besøk.

Tre dager senere steg jeg ut av det lille, tovoegers toget i Tain og gikk bort til en medtatt Land Rover – det eneste kjøretøyet jeg kunne se utenfor inngangen til den beskjedne stasjonen. Mannen i førersetet sveivet ned vinduet.

«Er du Tiggy?» spurte han med bred skotsk aksent.

«Ja. Er du Cal MacKenzie?»

«Det er jeg. Hopp inn.»

Jeg gjorde som han sa, men strevde litt med å lukke den tunge bildøren etter meg.

«Løft den opp, og så smeller du den igjen,» forklarte Cal. «Denne hermetikkboksen har sett bedre dager, som det meste på Kinnaird.»

Plutselig lød det et høyt bjeff bak meg, og jeg vred meg rundt og fikk se en kjempestor skotsk hjortehund sitte i baksetet. Hunden strakte hals for å lukte på håret mitt før den slikket meg anerkjennende på kinnet.

«Kutt ut det der, Thistle,» kommanderte Cal.

«Jeg har ikke noe imot det,» sa jeg og strakte armen bakover for å klø Thistle bak ørene. «Jeg liker hunder.»

«Greit, men ikke prøv deg på å skjemme ham bort – han er en arbeidshund. Da drar vi.»

Etter noen forgjeves forsøk klarte Cal å få liv i motoren, og vi kjørte gjennom Tain, en liten by oppført i streng, grå skifer, som gjorde tjeneste som servicesenter for et stort landdistrikt og hadde det eneste skikkelige supermarkedet i området. Det varte ikke lenge før vi hadde lagt byhusene bak oss og kjørte langs en svingete vei gjennom myke åser dekket av lyngkledd heier og overstrødd med høye furutrær. Toppen på åsene var innhyllt i tett, grå tåke, og da vi kom rundt en sving, dukket det opp en innsjø på høyre hånd. I det lette regnet minnet den meg om en stor, grå sølepytt.

Jeg skalv av kulde, til tross for at Thistle hadde bestemt seg for å hvile det raggete, grå hodet på skulderen min og lunet kinnet mitt med den varme pusten sin, og jeg husket den dagen jeg kom til flyplassen i Inverness første gang for nesten et år siden. Jeg hadde reist fra en klar, blå sveitsisk himmel og et lett dryss av årets første snø på toppen av fjellene rett overfor Atlantis, og plutselig befant jeg meg i en temmelig trist kopi av dette bildet. Da drosjen kjørte meg til Margaret's hus, lurte jeg oppriktig på hva jeg hadde gitt meg ut på. Nå, ett år senere, etter at jeg hadde vært igjennom alle de fire årstidene i The Highlands, visste jeg at når våren kom, kunne lyngen få åssidene til å gløde i myke purpurfarger, og innsjøen ville stråle med en gjennomsiktig blåfarge under en velvillig skotsk sol.

Jeg kastet et stjålent blick bort på sjåføren min – en firskåren, velbygget mann med rødmussede kinner og litt pistrete, rødt hår. De store hendene som holdt om rattet, bar tydelig preg av å bli brukt som redskaper – det var svarte renner under neglene, rifter og kutt på håndbakene, og knokkene var røde etter å ha blitt utsatt for vind og vær. Med tanke på det harde, fysiske arbeidet Cal utførte, regnet jeg med at han måtte være yngre enn han så ut til, og plasserte ham et sted mellom tredve og femogtredve.

Cal var som de fleste andre menneskene jeg hadde truffet i distriktet her – de var vant til å bo og arbeide ute på landet, isolert fra resten av verden, og snakket ikke mye.

Men han er en snill mann, sa den indre stemmen min.

«Hvor lenge har du arbeidet på Kinnaird?» spurte jeg og brøt stillheten.

«Siden jeg var guttunge. Min far, bestefar, oldefar og tippoldefar har gjort det samme før meg. Jeg ble med faren min ut så snart jeg kunne gå. Men jeg skal hilse og si at tidene har forandret seg siden den gang. Forandringer medfører sine egne problemer, det er det ingen tvil om. Beryl er ikke særlig fornøyd over å få territoriet sitt invadert av en gjeng med Sassenachs.»

«Beryl?» spurte jeg.

«Husholdersken på Kinnaird Lodge. Hun har arbeidet der i over førti år.»

«Og ‘Sassenachs’?»

«Engelskmenn. Det kommer en gjeng med søkkrike sveklinger fra den andre siden av grensen hit for å feire hogmanay – nyttårsaften – på Kinnaird. Og Beryl er ikke glad. Du er den første gjesten etter at huset er blitt renoverert. Kona til lorden fikk ansvaret for å lede prosessen, og hun sparte ikke på noe. Gardinene alene må ha kostet flere tusen pund.»

«Jeg håper i hvert fall ikke hun har gjort seg noe bry for min skyld. Jeg er vant til enkle kår,» sa jeg, engstelig for at Cal skulle tro at jeg var bortskjemt og kravstor. «Du skulle ha sett huset til Margaret.»

«Det har jeg, mange ganger. Hun er kusina til kusina mi, så vi er i slekt langt ute. Slik er det med de fleste her omkring.»

Stillheten senket seg mellom oss igjen. Cal svingte skarpt til venstre ved et lite, nedslitt kapell med et værbitt «Til salgs»-skilt spikret skjevt opp på den ene veggen. Veien ble smalere, og nå kjørte vi gjennom et åpent landskap med steingjerder langs begge sider for å holde sau og kveg trygt på plass innenfor dem.

Ute i horisonten så jeg grå skyer som hang lavt over nye fjelltopper. Av og til passerte vi et og annet lite gårdsbruk der røyken bølget opp fra skorsteinene. Tussmørket ble stadig tettere etter hvert som vi kjørte, og veien ble ujevn og full av hull. Fjærene på den gamle Land Rover-en var helt klart nedslitte, noe jeg merket tydelig da vi krysset en rekke smale, buede broer over klukkende elver. Store steiner ute i vannet skapte et skum av hvite bobler da vannet fosset ned over dem, og jeg skjønte at vi var på vei oppover.

«Er det langt igjen?» spurte jeg med et blick på klokken. Det var allerede en time siden vi hadde kjørt fra Tain.

«Nei, det er ikke langt nå,» sa Cal idet vi svingte skarpt til høyre og kom inn på en liten grusvei med forræderske huller som var så dype at søla i dem sprutet helt opp på rutene. «Du ser inngangen til eiendommen rett foran deg.»

Frontlyktene feide over et par steinstolper, og jeg ønsket at jeg hadde ankommet tidligere på dagen, så jeg hadde rukket å orientere meg.

«Nesten fremme,» forsikret Cal mens vi humpet videre langs en smal, svingete innkjørsel. Da Land Rover-en fortsatte oppover en bratt skråning, hørte jeg at hjulene sluret og spant for å finne feste på den løse grusen som var skylt frem av regnet. Endelig stoppet Cal bilen, og motoren tidde med et grøss av lettelse.

«Velkommen til Kinnaird,» annonserte han idet han skjøv døren opp og hoppet ut. Jeg registrerte at han var lett til bens, den kraftige skikkelsen tatt i betraktning. Han kom rundt bilen, åpnet døren for meg og rakte meg hånden for å hjelpe meg ned.

«Jeg klarer meg, takk,» insisterte jeg, hoppet ut og landet selvfølgelig rett i en sølepytt. Thistle spratt ut ved siden av meg og slikket meg vennlig i forbifarten før han stakk av gårde for

å patruljere de nærmeste omgivelsene. Det var tydelig at han var glad for å være hjemme igjen.

Jeg så meg om, og de skarpe, rene konturene av Kinnaird Lodge tegnet seg tydelig i måneskinnet. Det bratte taket og de himmelstrebende skorsteinene kastet skygger i natten, og varmt lys glødte bak de høye skyvevindueene som kikket ut fra solide skifersteinsvegger.

Cal hentet bagen min bak i bilen og viste meg rundt hjørnet på huset, til en baddør.

«Tjenerinngangen,» mumlet han og rensket støvlene sine på skraperen som var festet på siden av trappen. «Det er bare lordens selv, familien hans og inviterte gjester som bruker hovedinngangen.»

«Akkurat,» nikket jeg. Vi gikk inn, og et kjærkomment gufs av varm luft tok imot oss.

«Det er så hett som i en bakerovn her inne,» klaget Cal da vi gikk gjennom en korridor som luktet sterkt av ny maling. «Kona til lorden har fått installert et eller annet slags snobbete varmeanlegg, og Beryl har ikke lært hvordan hun skal styre det ennå. Beryl!» ropte han og viste meg inn i et stort, ultramoderne kjøkken, opplyst av utallige spotlights. Jeg blunket mot det uvante lyset mens jeg betraktet den store, skinnende blanke kjøkkenøya, rekkene med åpenbart nye kjøkkenskap, og to toppmoderne komfyrer.

«Det var jammen et stilig kjøkken,» sa jeg til Cal.

«Ja, det er det. Du skulle ha sett dette rommet før den gamle lorden døde – det var sikkert hundre års oppsamlet sot her, for ikke å snakke om en stor musefamilie. Men alt kommer til å ramle sammen her hvis ikke Beryl snart lærer seg å bruke de nymotens ovnene.»

Mens Cal snakket, kom en slank, elegant kvinne inn i rommet. Det snøhvite håret var trukket tilbake og samlet i en knute i nakken, nesen var stor og buet som et haukenebb i et langt, kantet ansikt, og de blå øynene så vurderende på meg.

«Miss D'Aplière, formoder jeg?» sa hun med en velmodulert stemme som bare røpet et snev av skotsk aksent.

«Ja, men alle kaller meg Tiggy.»

«Det er greit, og alle kaller meg Beryl.»

Jeg tenkte at navnet gjorde henne urett. Jeg hadde forestilt meg en moderlig type med svulmende barm, røde roser i kindene og hender like grove som de pannene hun sjonglerte med hver dag – noe helt annet enn denne vakre, nokså strenge kvinnen kledd i en ulastelig, svart kjole.

«Takk for at jeg får være her i natt. Jeg håper det ikke er for mye bry når du har det så travelt,» sa jeg og følte meg like sjenert som et barn i møte med skolens rektor. Beryl hadde en myndig utstråling som gjorde det umulig å unngå å føle respekt for henne.

«Er du sulten? Jeg har laget en suppe – det er omtrent alt jeg er i stand til å prestere så lenge jeg ikke har fått satt meg inn i programmeringen av de nye ovnene.» Hun sendte Cal et barskt smil. «Lorden nevnte at du er vegetarianer. Er det greit med gulrot og koriander?»

«Ja takk, det er helt fint.»

«Da trekker jeg meg tilbake,» sa Cal. «Jeg har noen hjortehoder jeg må koke etter gårsdagens jakt. God natt, Tiggy, sov godt.»

«Takk, Cal, og i like måte,» sa jeg og undertrykte en trang til å brette meg ved tanken på hjortehodene.

«Jeg skal vise deg opp på rommet ditt,» sa Beryl bryskt og gjorde tegn til at jeg skulle følge etter henne. I enden av gangen kom vi inn i en praktfull forhall med flislagt gulv og en imponerende peis murt opp av stein. Over peisen hang et hjortehode, komplett med et prektig gevir. Beryl viste vei opp en trapp med et åpenbart nylagt teppe. Veggene var fulle av portretter av Kinnaird-forfedre. Oppe i annen etasje åpnet hun døren til et stort soverom innredet i myke, beige nyanser. En kjempestor himmelseng, drapert med et skotskrutete stoff med rød bunnfarge, hadde fått hedersplassen. Foran peisen sto et par skinnstoler med myke puter, og to antikke messinglamper på høyglanspolerte mahognibord kastet et mykt skjær over det hele.

«Noe så nydelig,» mumlet jeg. «Det føles som å være på et femstjerners hotell.»

«Den gamle lorden sov her inne til den dagen han døde.

Men han ville nok neppe ha kjent det igjen nå – spesielt ikke badet.» Beryl pekte på en dør til venstre for oss. «Han brukte det som påkledningsværelse. Jeg satte inn en pottestol der mot slutten. Toalettet var i den andre enden av korridoren, forstår du.»

Hun sukket tungt, og uttrykket hennes fortalte meg at tankene hennes var i fortiden – kanskje en fortid hun lengtet tilbake til.

«Jeg tenkte jeg skulle bruke deg som prøvekanin – teste om alt her i suiten holder mål, hvis du skjønner hva jeg mener,» fortsatte Beryl. «Jeg ville sette pris på om du kunne ta en dusj og fortelle meg hvor lang tid det tar før det varme vannet kommer igjennom.»

«Med glede. Der jeg bor for tiden, er varmt vann en sjelden vare.»

«Fint. Vi venter fremdeles på at spisebordet skal komme tilbake etter oppussing, så jeg tror bare jeg kommer opp med et brett til deg.»

«Bare gjør det som er lettest for deg, Beryl.»

Hun nikket og forlot rommet. Jeg satte meg på kanten av noe som kjentes som en svært behagelig madrass, og funderte litt over Beryl. Jeg klarte ikke helt å plassere henne. Og dette huset ... jeg hadde ikke drømt om å finne en slik luksus her. Etter en stund reiste jeg meg og gikk ut på badet. Der fant jeg en dobbel marmorvask, et frittstående badekar og et dusjavalukke med et av disse store, runde dusjhodene som jeg nesten ikke kunne vente med å stille meg under, etter mange måneder da jeg bare hadde kunnet bade i Margarets gamle, avskallede badekar.

«Milde himmel,» stønnet jeg da jeg hadde kledd av meg og skrudde på vannet. Jeg ble stående der uanstendig lenge før jeg gikk ut, tørket meg og tok på meg den luksuriøse, myke badekåpen som hang på baksiden av døren. Jeg tørket de uregjerlige krøllene mine med et håndkle og gikk inn på soverommet igjen, der Beryl akkurat plasserte et brett på bordet ved siden av en av lenestolene.

«Jeg tok med litt hjemmelaget hyllebærsaft som drikke ved siden av suppen.»

«Takk. Vannet kom forresten rett igjennom, og det var glovarmt.»

«Bra,» svarte Beryl. «Da skal du få spise i fred. Sov godt, Tiggy.»

Og dermed feide hun ut av rommet.

Kapittel 2

Ikke et glimt av dagslys trengte inn gjennom de tykke, fôrede gardinene da jeg famlet etter lysbryteren for å se hva klokken var. Til min overraskelse var den nesten åtte – langt på dag for en som vanligvis pleide å stå opp klokken seks for å sørge for at dyrene fikk mat. Jeg hoppet ut av den store sengen og gikk bort for å trekke gardinene til side, og jeg klarte ikke å la være å gispe høyt da jeg så den vidunderlige utsikten.

Hovedbygningen lå på et høyledrag med utsikt over en trang dal. Terrenget skrånet mykt nedover mot en smal elv som snodde seg langs den flate dalbunnen, og så steg det igjen på den andre siden, oppover mot en fjellkjede med et hvitt dryss av snø på toppene. Hele landskapet skimret av nattefrost under solen, som nettopp hadde stått opp, og jeg åpnet det nymalte vinduet for å fylle lungene med frisk fjelluft. Den duftet rent og godt, med en antydning av fuktig jord der gress og visstent løv var i forråtnelse for å gjødsle neste års vekst.

Jeg verket av lyst til å komme meg ut og stifte bekjentskap med denne fantastiske naturen som bare lå og ventet på meg. Jeg slengte på meg buksen og gensen, dro på meg skijakken, strikkeluen og de solide støvlene, og gikk ned trappen til ytterdøren. Den var ulåst, og da jeg kom ut, måtte jeg stå helt stille et øyeblikk og bare nyte synet av det nesten overjordiske paradiset som lå åpent for meg, mirakuløst uberørt av mennesker og deres verk.

«Alt dette er mitt,» hvisket jeg da jeg gikk over det rimhvite, korte, strie gresset på plenen. Jeg hørte en rasling borte fra trærne til venstre for meg, og så et ungt rådyr med store, spisse ører, lange øyevipper og rødbrun, hvitprikket pels hoppe lettbenet inn mellom dem. Margarets hjorteinnhegning,

der dyrene ble rehabilitert, var stor, og hun hadde gjort sitt beste for å etterligne det naturlige habitatet deres der, men den var omgitt av et høyt gjerde. Her på Kinnaird hadde dyrene tusenvis av mål å tumle seg på, selv om den faren de møtte, var mennesket som rovdyr, og ikke de naturlige fiendene de hadde levd med tidligere.

Ingenting i naturen var trygt, funderte jeg – ikke engang menneskene, jordens selvutnevnte herrer. Med all vår arroganse trodde vi selv at vi var uovervinnelige. Likevel hadde jeg sett, gang på gang, hvordan et eneste vindstøt fra gudene i himmelen kunne utslette tusenvis av oss gjennom tornadoer og orkaner.

Da jeg var kommet halvveis nedover skråningen, stanset jeg ved en klukkende elv, full av vann etter nattens regn. Jeg trakk pusten dypt og så meg om.

Kunne jeg bo her i en periode?

Ja, ja, ja! svarte sjelen min.

Men selv for *meg* var den totale isolasjonen ekstrem. Kinnaird *var* virkelig en helt annen verden. Jeg visste at søstrene mine ville tro at jeg var blitt gal hvis jeg avskar meg selv her oppe. De sa alltid at jeg måtte tilbringe betydelig mer tid sammen med andre mennesker – helst menn i en passende alder – men det var ikke den typen liv som fikk hjertet mitt til å synge. Når jeg var i naturen, følte jeg meg levende, sansene mine ble skjerpet, og sjelen min løftet seg, som om jeg hevet meg over jorden og ble en del av universet. Her på Kinnaird visste jeg at den indre delen av meg, som jeg holdt skjult for verden, kunne blomstre og vokse mens jeg våknet hver morgen til den gaven de magiske omgivelsene her var.

«Hva mener du, Pa? Skal jeg slå meg ned her på Kinnaird en stund?» spurte jeg himmelen over meg, med et brennende ønske om å klare å opprette denne uunnværlige, usynlige kontakten med det mennesket jeg elsket høyest i verden. Men nok en gang opplevde jeg at jeg snakket rett ut i tom luft, både fysisk og åndelig, og det gjorde meg inderlig bedrøvet.

Noen hundre meter fra hovedbygningen kom jeg til et klippefremspring med utsyn ned over et skrånende område med tett skog. Det var en fredelig plett, men da jeg tok meg ned-

over skråningen for å undersøke det, oppdaget jeg at det var lett å komme ned dit. Dette ville være et helt perfekt sted for Molly, Igor, Posy og Polson – de fire villkattene – å ha sin innhegning.

Jeg brukte litt tid på å utforske området. Den trekledde skråningen ville gi villkattene den trygghetsfølelsen de trengte hvis de skulle bli selvsikre nok til å våge seg ut i terrenget og – med tiden – yngle. Den lå bare ti minutters gange fra hovedbygningen og de omkringliggende husene – nær nok til at jeg kunne sørge for daglige matrasjoner til dem, selv midt på vinteren. Jeg var svært tilfreds med beslutningen min da jeg tok meg opp bakken igjen til den ujevne, smale veien som åpenbart fungerte som en hovedfartsåre gjennom dalen.

I det samme hørte jeg lyden av en motor som kom tøffende mot meg, og da jeg snudde meg, fikk jeg se at Cal hang ut gjennom vinduet på Land Rover-en med lettelse malt i alle trekk.

«Der er du jo! Hvor har du vært? Beryl hadde frokosten klar for en evighet siden, men da hun gikk opp til rommet ditt for å hente deg, var fuglen fløyet. Hun er overbevist om at du er blitt bortført i løpet av natten av MacTavish den hensynsløse, spøkelset som holder til i hovedbygningen.»

«Å, beklager, Cal – jeg er virkelig lei meg. Det er en så deilig morgen, så jeg tok en tur ut for å se meg om. Jeg har funnet et helt perfekt sted for innhegningen til villkattene. Det er rett der nede.» Jeg pekte nedover bakken.

«I så fall var det vel verdt alt oppstyret med Beryl og frokosten hennes. Hun har bare godt av å få litt rot i rutinene av og til – oppleve litt spenning i tilværelsen, hvis du skjønner hva jeg mener.» Cal blunket til meg. «Problemet er selvfølgelig at hun tror at det er *hun* som er den virkelige fruene i hovedbygningen, og det lar seg ikke benekte at hun har rett på mange måter. Hopp inn, så gir jeg deg skyss tilbake.»

Jeg gjorde som han sa, og vi skumpet oss av gårde.

«Disse veiene kan være ganske problematiske når det snør,» bemerket Cal.

«Jeg har bodd i Genève hele mitt liv, så jeg er i det minste vant til å kjøre på glatt føre.»

«Det er bra, for du kommer til å se mye av det de nærmeste

månedene. Se.» Cal pekte. «I det bjørkeholtet rett på den andre siden av bekken der liker kronhjortene å søke ly for natten.»

«Det ser ikke ut som det gir noe særlig til beskyttelse,» sa jeg og så på den lille treklyngen.

«Nettopp, og det er det som er problemet. Det meste av den naturlige skogen er forsvunnet fra dalen. Vi har begynt å plante ny skog, men alle ungrærne må gjerdes inn, ellers blir de beitet rett ned av hjortene. Det er en svær jobb den nye lorden har påtatt seg. Å Beryl, ikke gjør det der.» Jeg hørte en gnissende lyd da Cal forsøkte å skifte gir. Land Rover-en ristet et øyeblikk eller to før motoren spant jevnt igjen.

«*Beryl?*» gjentok jeg spørrende.

«Akkurat,» lo han. «Oppkalt etter selveste husholdersken – denne kjerra er så tøff som gammelt sålelær, og høyst pålitelig, selv om hun hikker litt iblant.»

Da Cal og jeg kom tilbake til huset, ba jeg overstrømmende om unnskyldning til den menneskelige Beryl fordi jeg hadde forsvunnet ut før frokost, og deretter følte jeg meg forpliktet til å gømler i meg Marmite-sandwichene hun hadde laget til meg – «som erstatning for den frokosten du ikke spiste.» Og jeg var virkelig ikke glad i Marmite.

«Jeg tror ikke hun liker meg,» sa jeg lavt til Cal da hun hadde forlatt kjøkkenet og han hjalp meg med å spise opp blingsene.

«Å Tig, det arme kvinnemennesket er bare stresset,» sa Cal beroligende mens de kraftige kjevne tilintetgjorde sandwichene. «Hvilket tog har du tenkt å ta tilbake igjen? Det går et klokken halv fire, men det er opp til deg.»

Kimingen fra en telefon skar inn i samtalen, men så tidde den. Før jeg rakk å svare Cal, var Beryl tilbake igjen.

«Lorden vil gjerne snakke med deg, Tiggy. Passer det for deg nå?» spurte hun.

«Selvfølgelig.» Jeg smilte til Cal og fulgte etter Beryl gjennom bakgangen og inn i et lite rom som åpenbart gjorde tjeneste som kontor.

«Jeg skal la deg snakke i fred,» sa hun og nikket mot telefonrøret som lå på skrivebordet. Døren lukket seg etter henne.

Jeg tok røret. «Hallo?»

«Hallo, Tiggy. Beklager at jeg ikke får anledning til å komme opp til Kinnaird mens du er der. Det har inntruffet et par kriser her på sykehuset.»

«Det gjør ingenting, Charlie,» løy jeg. For jeg *var* skuffet.

«Nå, hva synes du om Kinnaird?»

«Jeg synes ... at det er et av de mest utrolige steder jeg noen gang har sett. Det er rett og slett praktfullt, Charlie. Og jeg har funnet et sted som ser ut til å være helt perfekt for villkattene.»

«Allerede?»

«Ja.» Jeg forklarte hvor det var på eiendommen, og årsakene til at jeg hadde valgt det.

«Hvis du mener at det er riktig, Tiggy, er jeg ikke i tvil om at det stemmer. Og hva med deg? Kunne du tenke deg å bli med dem?»

«Tja ... Jeg er svært begeistret for stedet her,» sa jeg og smilte inn i røret. «Faktisk tror jeg at jeg har falt pladask for det.»

«Så du tror at du kan tenke deg å bo der en stund?»

«Ja,» svarte jeg uten å nøle. «Helt avgjort.»

«Men det er jo ... fantastisk! Og jeg vet at Cal kommer til å bli henrykt. Jeg er klar over at vi ikke har snakket om penger eller betingelser ennå – men er du fornøyd med at jeg sender over noe på mail? Skal vi si en periode på tre måneder til å begynne med?»

«Ja, det er helt i orden, Charlie. Jeg skal lese e-posten og gi deg et svar.»

«Fint. Jeg gleder meg til å vise deg rundt selv neste gang, men jeg håper Beryl har tatt seg godt av deg i første omgang.»

«Det har hun så absolutt.»

«Bra. Greit, men da sender jeg deg den e-posten, og hvis du går med på å komme og arbeide på Kinnaird, kunne du kanskje ankomme sammen med villkattene i begynnelsen av desember?»

«Det høres perfekt.»

Vi sa høflig adjø til hverandre, og da samtalen var over, lurte jeg på om jeg nettopp hadde tatt den beste eller den verste avgjørelsen i livet mitt.

Jeg takket Beryl overstrømmende for gjestfriheten, og Cal

viste meg den rustikke, men sjarmerende hytta jeg skulle dele med ham dersom jeg tok stillingen. Så satte vi oss inn i Land Rover-en og begynte på turen til stasjonen.

«Nå, hva blir det til? Kommer du hit sammen med kattene, eller ikke?» spurte Cal rett ut.

«Det gjør jeg.»

«Gudskjelov for det, da!» Cal slo knyttneven i rattet. «Det siste jeg trenger nå, er å få ansvaret for disse kattedyrene i tillegg til alt det andre jeg har å gjøre.»

«Jeg kommer hit sammen med dem i desember, og det betyr at du må begynne å tenke på å få bygget en innhegning til dem.»

«Ja, og jeg kommer til å trenge råd og instruksjoner fra deg om hvordan den skal være, Tig, men jeg er virkelig glad for at du kommer. Er du sikker på at du takler å bo så ensomt til?» spurte han mens han manøvrerte bilen mellom de største hullene i veien. «Det er ikke alle som klarer en slik isolasjon.»

Akkurat i det øyeblikket valgte solen å kikke frem bak en sky og lyste opp dalen nedenfor oss, som lå innhyllet i en nesten overjordisk dis.

«Å ja, Cal,» smilte jeg og kjente gleden boble i meg. «Det er jeg ikke i tvil om.»

Kapittel 3

Den neste måneden forsvant som en røyk – en måned som inneholdt mange triste avskjeder fordi Margaret og jeg måtte ta et smertelig farvel med alle de høyt elskede dyrene våre. Hjortene, to røde ekorn, pinnsvin, ugler og det ene gjenværende eselet vårt ble alle sendt av sted til de nye hjemmene sine. Margaret tok det mye roligere enn meg – jeg gråt i strie strømmer hver gang en av dem dro.

«Å møtes og skilles er livets gang, Tiggy. Det er like bra at du innser det først som sist,» sa hun nøkternt.

Jeg hadde utallige telefonsamtaler og e-postutvekslinger med Cal i forbindelse med innhegningen til villkattene, og da vi var blitt enige om hvordan den skulle være, ansatte han fagfolk til å sette den opp.

«Jeg har fått beskjed om ikke å spare på utgiftene,» sa han til meg. «Lorden har søkt om støtte til prosjektet, og det er visst bestemt at disse kattene bør yngle.»

Ut fra de bildene han sendte meg, så jeg at alt var helt perfekt – en rekke paviljonglignende bur kjedet sammen med trange tunneler og omgitt av trær, vegetasjon og menneskeskapte skjulesteder som kattene kunne utforske. Det var fire paviljonger i alt, så hver katt kunne gjøre krav på sitt eget territorium, og hunnene kunne holdes vekk fra hannene hvis og når de ble drektige.

Jeg viste bildene til Margaret mens vi tok et glass sherry sammen den siste kvelden før oppbruddet. «Jøsses! De kunne uten vanskeligheter hatt et par sjiraffer der, for ikke å snakke om noen få puslete villkatter,» lo hun.

«Charlie er åpenbart svært seriøs når det gjelder dette med å få dem til å yngle.»

«Å ja, han er litt av en perfektionist, den godeste Charlie. Det er synd at han fikk knust drømmen sin i så ung alder. Jeg tror aldri han har kommet seg helt etter det.»

Jeg spisset ører. «Etter hva da?»

«Jeg burde ikke ha nevnt det, men den sherryen har visst løstet på tungebåndet mitt. La meg bare si at han ikke har hatt hellet med seg i kjærligheten. Han mistet en jente til en annen, og så giftet han seg med sin nåværende kone nærmest som et plaster på såret.»

«Har du truffet hans kone?»

«Bare én gang, under selve bryllupet, og det er mer enn seksten år siden nå. Vi vekslet noen få ord, men jeg kan ikke si at jeg falt for henne. Hun er svært vakker, men det er akkurat som i eventyrene, vet du – ytre skjønnhet går ikke alltid hånd i hånd med indre skjønnhet, og Charlie har alltid vært naiv når det gjelder kvinner. Han giftet seg da han var enogtyve, tre år inn i medisinstudiet i Edinburgh,» sukket Margaret. «Hun var allerede gravid med Zara, datteren deres, skjønn du. Jeg vil påstå at hele Charlies liv før dette hadde vært en reaksjon på farens oppførsel. Medisinen og ekteskapet ga ham en fluktmulighet. Kanskje det er Charlies tur nå,» sa hun og tok en slurk av sherryen. «Det ville så absolutt være på tide.»

Morgenen etter stresset jeg rundt bak i Land Rover-en Beryl, der Molly, Igor, Posy og Polson for øyeblikket knurret og skrek ut sine protester fra hvert sitt kattebur. Det hadde vært litt av en jobb å få dem på plass, og til tross for at jeg hadde på meg en tykk genser og solide arbeidshansker, var hånleddene og armene mine fulle av rifter. Skotske villkatter er omtrent på størrelse med vanlige huskatter, og de ligner dem mye i fargene også, men dermed er det også slutt på likheten. De var ikke kjent som Highland-tigre for ingenting. Spesielt Polson hadde en tendens til å bite først og spørre senere.

Men jeg elsket dem alle fire, uansett hvor sære og sure de kunne være. De var et lite glimt av håp i en verden der så

mange dyrearter hadde gitt opp ånden. Margaret hadde fortalt meg hvor viktig det var å hindre dem i å pare seg med tamkatter, og derfor var det satt i gang flere avlsprogrammer rundt omkring i Skottland i håp om å produsere renrasede kattunger, som senere kunne føres tilbake til naturen. Da jeg lukket dørene og avskar de indignerte protestene fra kattene, følte jeg det tyngende ansvaret som en av vokterne av fremtiden deres.

Alice, det tamme pinnsvinet mitt, satt i en pappeske på forsetet, sammen med ryggsekken som rommet de få klesplaggene jeg eide. Hun hadde fått navnet sitt fordi hun hadde falt ned i et kaninhull da hun var liten, og jeg hadde reddet henne ut av kjeften på Guinness, den hunden som hadde hentet henne ut derfra.

«Klar til avgang?» spurte Cal, som allerede satt bak rattet, ivrig etter å komme seg av gårde.

«Nesten,» hikstet jeg. Jeg måtte inn i huset først og si adjø til Margaret, og det kom til å bli det verste av alt. «Kan du gi meg fem minutter?»

Cal nikket i taus forståelse, og jeg skyndte meg inn igjen.

«Margaret? Hvor er du? Hallo!»

Hun var ikke å se noe sted, så jeg gikk ut for å lete etter henne og fant henne sittende på bakken midt i den tomme villkattinnhegningen, med Guinness og Button stående på vakt på hver sin side av henne. Hun hvilte hodet i hendene, og skuldrene ristet.

«Margaret?» Jeg gikk bort til henne, knelte ned og slo armene rundt henne. «Ikke gråt, er du snill. Da begynner jeg også.»

«Jeg kan ikke noe for det, jente. Jeg har forsøkt å være tapper, men i dag ...» Hun tok hendene vekk fra ansiktet, og jeg så at øynene var rødkantede. «I dag er det virkelig slutt på en epoke, når både kattene og du drar deres vei.»

Hun strakte ut en knudrete, giktbrudden hånd av den typen man forbinder med de onde heksene i eventyrene, men denne formidlet det stikk motsatte – godheten selv.

«Du har vært som et barnebarn for meg, Tiggy. Jeg kan aldri få takket deg nok for at du har holdt dyrene mine i live og

friske da jeg ikke lenger hadde den fysiske styrken til å gjøre det alene.»

«Jeg kommer og besøker deg i det nye huset ditt snart, det lover jeg. Heldigvis er vi ikke så langt fra hverandre, tross alt.» Jeg ga henne en siste klem. «Det har vært en glede for meg, og jeg har lært så mye. Tusen takk, Margaret.»

«Gleden var på min side. Og mens vi snakker om å lære noe – pass på at du får besøkt Chilly mens du er der. Han er en gammel sigøyner som bor på eiendommen, og en ren gullgruve når det gjelder urtemedisiner for både dyr og mennesker.»

«Det skal jeg. Adjø så lenge, kjære Margaret!» Jeg reiste meg før jeg begynte å gråte, jeg også, og skyndte meg bort mot porten. Cal dukket opp ved siden av meg.

«Bare sørg for at disse kattene våre setter i gang og produserer noen fine kattunger!» ropte Margaret etter meg da jeg vinket til henne for siste gang, før jeg satte meg inn i Beryl og bega meg inn i det neste kapittelet av livet mitt.

«Dette er soverommet ditt, Tiggy,» sa Cal og slapp ryggsekken min ned på gulvet.

Jeg så meg om i det lille rommet. Det lave gipstaket var fullt av sprekker og utbulinger, som om det var utslitt av å holde oppe vekten av det utvendige taket. Det var a) iskaldt og b) spartansk, selv i sammenligning med det jeg var vant til, men det inneholdt i det minste en seng. Og en kommode, og jeg plasserte pinnsvinet Alice på toppen av den, fremdeles i reiseesken.

«Kan jeg sette inn buret hennes her også?» spurte Cal. «Jeg orker ikke å ha henne i stuen. Hvis hun skulle komme seg ut i løpet av natten, risikerer jeg å trække på henne ved en feiltagelse når jeg går på do! Burde ikke hun ha ligget i dvale nå?»

«Ute i det fri, så, men jeg kan ikke ta sjansen på det,» forklarte jeg. «Hun har ikke lagt på seg nok etter at jeg reddet henne, og hun ville aldri klare seg gjennom vinteren. Jeg må holde henne god og varm, og sørge for at hun fortsetter å spise.»

Cal hentet inn buret hennes, og da jeg hadde fått Alice på

plass i huset hennes igjen og gitt henne en skål av den kattede-
maten hun likte best, følte jeg meg så utkjørt at jeg sank tungt
ned på sengen min og ønsket at jeg bare kunne legge meg i
den.

«Takk for all hjelpen i dag, Cal. Jeg ville aldri ha fått kat-
tene ned skråningen til innhegningene på egen hånd.»

«Det er i orden.» Cal så vurderende på meg. «Du er en spin-
kel liten prinsesse, hva? Det blir visst ikke aktuelt å be deg om
hjelp med å reparere gjerder eller hogge ved i vinter.»

«Jeg er sterkere enn jeg ser ut til,» løy jeg, for jeg var egent-
lig ikke det. Ikke fysisk, i hvert fall.

«Nå ja, jeg er sikker på at du har andre styrker, Tig.» Cal
slo ut med hendene i en gest som omfattet det kalde, nakne
rommet. «Denne hytta trenger en kvinnes hånd,» antydet han.
«Jeg har ikke peiling på den slags.»

«Vi kan sikkert få det betydelig koseligere her.»

«Vil du ha noe å spise? Jeg har noe viltstuing i kjøleska-
pet.»

«Mm, nei takk. Jeg er faktisk vegetarianer, husker du kan-
skje –»

«Selvsagt. Nå ja.» Han trakk på skuldrene da jeg gjespet
himmelhøyt. «Kanskje du trenger litt søvn.»

«Jeg tror nesten jeg gjør det.»

«Det er et badekar ute på badet, hvis du har lyst på en duk-
kert. Jeg venter til du har forsynt deg av det varme vannet.»

«Ikke tenk på det. Jeg hopper rett til køys. God natt, Cal.»

«Natt da, Tig.»

Endelig lukket døren seg etter ham, og jeg sank baklengs
ned på det som viste seg å være en overraskende god madrass,
trakk teppene over meg og sluknet momentant.

Jeg våknet klokken seks – det var både kulden og den indre
vekkerklokken min som rev meg ut av søvnen. Da jeg tente
lyset, så jeg at det fremdeles var bekmørkt ute, og at det var
frostrosor på innsiden av vindusrutene.

Jeg trengte ikke å kle på meg, for jeg hadde fremdeles på
meg en genser og et par skitne jeans, men jeg dro på meg en
ekstra strikkejakke, støvler, lue og skijakke. Så gikk jeg inn i

stuen med de lave takbjelkene, som også rommet en stor peis i det ene hjørnet. Jeg fant lommelykten på en krok ved døren, der Cal hadde vist meg at den hadde sin faste plass, tente den, og stålsatte meg for en tur ut. Jeg tok meg frem ved hjelp av lykten og hukommelsen og fant veien til den store låven, som også inneholdt et kjølerom, for å hente duene og kaninskrottene som utgjorde kattenes frokost. Da jeg kom inn på låven, fikk jeg se at Thistle lå og sov på en halmballe borte i en krok. Da han hørte meg, reiste han seg og strakte seg søvnlignende før han kom bort for å hilse på meg. På nytt ble jeg imponert over de helt ufattelig lange bena hans, og da han stakk snuten inn i hånden min og så på meg med de intelligente, brune øynene omgitt av stri, grå pels som minnet om forvokste øyebryn, kjente jeg at hjertet mitt smeltet.

«Kom igjen, gutt. La oss se om vi kan finne noe å spise til deg også.»

Jeg hentet kattenes mat og valgte et saftig ben fra slakterbenken til Thistle. Han forsøkte å følge etter meg da jeg gikk ut, men jeg skjøv ham motstrebende inn på låven igjen.

«Kanskje en annen gang, vennen min,» sa jeg. Jeg kunne ikke risikere at han skulle skremme kattene nå når de nettopp var kommet.

Jeg gikk over den frosne plenen og ned skråningen til innhegningen. Jeg hadde aldri sett en så nattsvart himmel før – det var ikke så mye som et glimt av menneskeskapt lys noe sted. Jeg brukte lommelykten som veileder ned bakkene og fant inngangen til innhegningen.

«Molly?» hvisket jeg ut i mørket. «Igor? Posy? Polson?» Jeg vred på håndtaket av gammel vane, men så kom jeg på at her hvor det kunne komme besøkende i fremtiden, var det montert en tastelås for å hindre at folk tok seg inn i innhegningen på egen hånd og forstyrret kattene. Jeg tvang hjernen min til å huske koden Cal hadde oppgitt, og tastet inn det jeg trodde var den riktige kombinasjonen. På tredje forsøk lød det et lite klikk, og porten gled endelig opp. Jeg lukket den bak meg.

Jeg ropte kattenes navn igjen, men det var ingen reaksjon – ikke den minste lille lyd av en pote på et raslende, visst blad. Med fire store paviljonger å velge mellom kunne kattene

være hvor som helst, og de hadde sikkert gjemt seg, alle sammen, og lå og furtet.

«Hei, pusene – det er meg, Tiggy,» hvisket jeg ut i den totale stillheten. Pusten min sto som en tåkesky rundt hodet på meg. «Jeg er her, og det er ingen grunn til å være redde. Dere er helt trygge, det lover jeg. Jeg er her sammen med dere.» På nytt lyttet jeg for å høre om de ville reagere på stemmen min. Men det gjorde de ikke, og da jeg hadde undersøkt hver av paviljongene og lyttet så lenge jeg kunne uten å dø av kulde, fordelte jeg byttene, forlot innhegningen og gikk opp bakkene igjen.

«Hvor har du vært så tidlig på morgenen?» spurte Cal da han kom ut fra det knøttlille kjøkkenet med dampende tekrus til oss begge to.

«Jeg gikk ned for å se til kattene, men de nektet å vise seg. De arme dyrene er antagelig vettskremte, men de hørte i det minste stemmen min.»

«Som du vet er jeg ingen stor kattevenn sånn rent generelt. De er egoistiske, klorende, antisosiale små rakkere som bare er lojale mot dem som gir dem mat. Nei, gi meg en hund som Thistle når som helst,» kommenterte Cal.

«Jeg fant ham på låven i dag morges. Jeg ga ham et ben fra kjølerommet,» tilsto jeg og nippet til det sterke brygget. «Sover han alltid der?»

«Ja. Han er som sagt en arbeidshund, ikke et bortskjemt kjæledyr.»

«Men kunne han ikke sove her inne av og til? Det er grusomt kaldt der ute.»

«Du er altfor bløthjertet, Tig. Han er vant til det,» påpekte Cal mildt irettesettende mens han gikk ut på kjøkkenet igjen. «Vil du ha ristet brød og syltetøy?»

«Ja takk, gjerne!» ropte jeg på vei inn på rommet mitt. Jeg knelte ned foran buret til Alice for å åpne døren. To klare øyne kikket ut fra det lille trehuset hun likte å krype inn i. Et av de små, tynne bena hadde hatt et stygt brudd etter fallet ned i kaninhullet, og det var aldri blitt helt godt igjen. Hun haltet rundt i buret sitt som en pensjonist, enda hun ikke var mer enn noen få måneder gammel.

«God morgen, Alice,» sa jeg dempet. «Har du sovet godt? Hva sier du til litt agurk?»

Jeg gikk ut på kjøkkenet for å hente agurken i kjøleskapet – og registrerte samtidig at det trengte en grundig rengjøring for å få fjernet den grønne muggen bakerst på hyllene. Jeg så også at vasken var full av skitne gryter og kjeler. Jeg tok det ristede brødet fra grillen, la det på den sparsomme plassen på den overfylte kjøkkenbenken for å smøre på det, og børstet til side et jevnt tykt lag av brødsmler.

Typisk mannfolk, tenkte jeg for meg selv. Jeg var ikke så veldig pertentlig selv heller, men dette overskred grensene mine for manglende renslighet, og jeg formelig klødde i fingrene etter å sette i gang. Da jeg hadde gitt Alice mat, satte jeg meg sammen med Cal ved det lille bordet i hjørnet av stuen og spiste det ristede brødet mitt.

«Hva pleier du å gi kattene om morgenen?» spurte han.

«I dag slengte jeg inn duene og et par av de kaninene jeg hadde med meg.»

«Jeg har samlet et helt lass med hjortehjerter til deg – de ligger i fryseren. Jeg skal vise deg hvor den er – den står i et skur på baksiden av hovedbygningen.»

«De kommer til å sette stor pris på dem, Cal. Takk skal du ha.»

«Jeg skjønner ikke dette, Tig. Du sier at du er vegetarianer, så hvordan klarer du å håndtere dødt kjøtt hver dag?»

«Fordi det er naturen, Cal. Vi mennesker er kommet så langt i utviklingen at vi kan ta bevisste valg med hensyn til kostholdet vårt, og vi har massevis av alternative matressurser til å holde oss i live på, men det har ikke dyrene. Alice spiser kjøtt fordi det er det arten hennes gjør, og det samme gjelder kattene. Det er bare slik det er. Men jeg må innrømme at jeg ikke akkurat er begeistret for å håndtere hjortehjerter. Hjertet er jo det vesentligste i oss alle, ikke sant?»

«Jeg har ikke noen kommentarer til dette – jeg er et mannfolk, og jeg liker smaken av rødt kjøtt mellom tennene, enten det er innmat eller den beste biffen.» Cal viftet med fingeren mot meg. «Og jeg advarer deg, Tig, jeg kommer aldri til å utvikle meg – jeg er tvers igjennom kjøttetende.»

«Jeg lover at jeg ikke skal prøve å omvende deg, men jeg setter grensen ved å tilberede lammekotelettene dine eller annet kjøtt.»

«Jeg trodde at alle franskmenn elsket rødt kjøtt?»

«Jeg er sveitsisk, ikke fransk, så det kan hende at det er forklaringen,» parerte jeg med et smil.

«Margaret fortalte at du også er litt av en ekspert, og det stemmer, ikke sant, Tig? Med en fin eksamen og allting? Jeg er sikker på at du kunne ha fått en godt betalt, høytflyvende jobb på et eller annet laboratorium i stedet for å sitte barnevakt for en liten flokk med skabbete katter. Så hvorfor Kinna-ird?»

«Jeg har faktisk arbeidet noen måneder i en zoologisk hage, med å analysere data. Jeg tjente godt, men jeg vantrivdes noe helt forferdelig. Det er livskvaliteten som teller, ikke sant?»

«Jo da, med tanke på den luselønna jeg får for å jobbe vettet av meg her til alle døgnets tider, må jeg jo satse på den,» lo Cal. «Det er i hvert fall godt å ha deg her, og jeg kommer til å sette pris på selskapet.»

«Jeg tenkte jeg kunne ta julerengjøringen i hytta her i dag, hvis det er greit for deg.»

«Det kan nok trenges, ja, det er ingen tvil om det. Takk, Tig. Vi ses senere.»

Han reiste seg, dro på seg den gamle allværsjakken og forsvant ut av døren.

Jeg tilbrakte resten av formiddagen nede hos kattene – eller rettere sagt i innhegningen, men uten kattene, for uansett hvor jeg lette etter dem i de skjulestedene som omhyggelig var gjemt i trekronene, fant jeg dem ikke.

«Tenk for en katastrofe det ville være hvis protesjéene mine døde i løpet av den første uken,» sa jeg til Cal da han stakk innom ved lunsjtid for å spise et av de gigantiske smørbrødene sine. «De har ikke rørt maten ennå.»

«Ja, det ville være leit,» gryntet han. «Men det så ut som de hadde nok fett på kroppen til å klare seg noen døgn uten mat. De finner seg til rette, Tig.»

«Jeg håper det, det gjør jeg virkelig. Fra det ene til det andre

– jeg må handle inn litt mat og noen rengjøringsmidler,» sa jeg. «Hvor er den nærmeste butikken?»

«Jeg kan bli med deg til lokalbutikken nå og gi deg en kjøretime samtidig. Det tar litt tid å bli vant til Beryl.»

Jeg brukte den neste timen på å kjøre Beryl og lære alle nykene hennes å kjenne på veien til lokalbutikken og hjem igjen. Butikken viste seg å være en skuffelse – de solgte et utall av forskjellige kjeks og kaker til turistene, men ikke mye annet. Men jeg fikk i det minste tak i poteter, kål og gulrøtter, salte peanøtter og en masse bakte bønner så jeg kunne få i meg proteiner.

Da vi kom hjem, forsvant Cal ut til sitt, men da jeg hadde lett etter en mopp og en kost uten å finne noe, skjønte jeg at det ikke var annet å gjøre enn å gå og spørre Beryl om hun hadde noe hun kunne låne meg. Jeg krysset gårdsplassen og banket på bakdøren til hovedbygningen, men da jeg ikke fikk noe svar, skjøv jeg døren opp og gikk inn.

«Beryl? Det er Tiggy nede fra hytta! Er du her?» ropte jeg mens jeg gikk gjennom gangen mot kjøkkenet.

«Jeg er oppe i annen etasje, vennen min – jeg holder på å instruere den nye daghjelpen,» lød en stemme oppe fra. «Jeg kommer om et øyeblikk. Sett på vannkjelen så lenge, er du snill.»

Jeg gjorde som hun ba meg om, og holdt akkurat på å lete etter tekannen da hun kom inn sammen med en bleknebbet ung kvinne iført forkle og et par gummihansker.

«Dette er Alison, som skal holde hovedbygningen skinnende ren når gjestene kommer til jul. Ikke sant, Alison?» Beryl snakket langsomt og uttalte ordene tydelig, som om den unge kvinnen hørte dårlig.

«Jo da, Mrs. McGurk, det skal jeg.»

«Akkurat, Alison. Vi ses i morgen tidlig, presis klokken åtte. Det er mye som skal gjøres før lorden kommer.»

«Ja, Mrs. McGurk,» gjentok Alison. Det virket som om hun var fullstendig vettskremt for den nye sjefen sin. Hun nikket til avskjed og pilte ut av kjøkkenet.

«Hjelp meg,» kommenterte Beryl, åpnet et skap og tok frem tekannen. «Hun er ikke velsignet med for mye hjerne,

den godeste Alison, men på den andre siden er ikke jeg velsignet med noe stort utvalg av tjenestefolk rundt her heller. Hun kan i det minste gå til jobben fra foreldrenes husmannsplass, og det er utrolig viktig nå om vinteren.»

«Bor du i nærheten?» spurte jeg mens hun helte teblader i kannen.

«I et lite hus rett på den andre siden av dalen. Jeg går ut fra at du ikke bruker melk i teen?»

«Nei.»

«Hva med et stykke av min hjemmebakete sjokoladecake, da? Det er smør i den.» Beryl nikket mot et fat med fristende kakestykker, dekket med tykke lag av karamell og sjokolade. «Det lokale meieriet ligger omtrent vegg i vegg med oss, og jeg kan personlig garantere at kuene her omkring blir tatt hånd om på beste måte.»

«I så fall sier jeg med glede ja takk,» nikket jeg. Dette var nok ikke det rette tidspunktet til å prøve å forklare henne at de nyfødte kalvene ble revet vekk fra mødrene sine, som ble holdt kontinuerlig drektige for å skaffe unaturlige mengder melk til menneskene, og at det var denne behandlingen jeg ikke kunne godta. «Det er hovedsakelig kjøtt og fisk jeg absolutt ikke spiser. Det hender en gang iblant at jeg svikter prinsippene mine når det gjelder melkeprodukter. Jeg er uhorvelig glad i melkesjokolade,» tilsto jeg.

«Ja, det er vel alle.» Beryl rakte meg et stykke kake på en tallerken. Det var et glimt av et smil i ansiktet hennes, og jeg følte at vi hadde tatt et lite skritt mot et vennskap, selv om det skjedde på bekostning av levereglene mine. «Nå, hvordan finner du deg til rette borte i hytta?»

«Tja,» sa jeg mens jeg nøt hver eneste smule av den lekre sjokoladekaken. «Jeg kommer for å spørre om du har en mopp og en kost og kanskje en støvsuger jeg kan låne, så jeg kan få gjort skikkelig rent der.»

«Det har jeg så absolutt. Mannfolk trives visst best når de kan leve som griser i sin egen møkk, ikke sant?»

«Noen menn, ja, men faren min var faktisk en av de ryddigste personene jeg noen gang har truffet. Alt var på rett plass til enhver tid, og han redde opp sengen sin hver morgen, selv

om han hadde – *vi* hadde – en husholderske til å gjøre det for oss.»

Beryl så granskende på meg, som om hun revurderte statusen min. «Så du tilhører de kondisjonerte, da?»

Det var et ord jeg ikke kjente til. «Hva betyr det?»

«Beklager, Tiggy – engelsken din er så god at jeg glemmer at du må være fransk, etter aksenten å dømme.»

«Jeg er faktisk fra Sveits, men morsmålet mitt er fransk, ja.»

«Det jeg mente å spørre om, er om du tilhører adelen,» sa Beryl. «Ettersom du sier at dere hadde husholderske.»

«Nei. Jeg tror i hvert fall ikke det. Jeg og de fem søstrene mine ble adoptert av faren min da vi var spedbarn, forstår du.»

«Sier du det? Det var en spennende historie. Har faren din fortalt deg hvor du opprinnelig kommer fra?»

«Han døde dessverre for fem måneder siden, men han etterlot et brev til hver av oss. Mitt brev inneholder nøyaktige opplysninger om hvor han fant meg.»

«Har du tenkt å dra dit?»

«Jeg vet ikke riktig. Jeg er glad for bare å være ‘meg’ – den ‘meg’ jeg alltid har vært, mener jeg, med utrolig gode minner om søstrene mine og adoptivfaren vår.»

«Og du vil helst ikke at noe skal ødelegge dem?»

«Nei, jeg tror ikke det.»

«Hvem vet? En dag får du kanskje lyst til å finne noen svar. Men foreløpig føler jeg med deg i det tapet du har lidd. Moppene og kostene står i kosteskapet borte i gangen, på venstre hånd. Du kan ta alt du trenger, bare du kommer tilbake med det når du er ferdig med det.»

«Tusen takk, Beryl,» sa jeg, rørt over den forståelsen hun hadde vist meg.

«Hvis det er noe annet du trenger for å gjøre det mer beboelig borte i hytta deres, må du endelig bare si fra. Nå må jeg sende en radiobeskjed til Ben, vaktmesteren vår, og få ham til å sjekke at Chilly har nok ved.»

«Det er den gamle sigøyneren som bor på eiendommen, ikke sant?»

«Det stemmer.»

«Margaret sa at jeg burde treffe ham.»

«Det er ikke noe problem, vennen min, for han er alltid hjemme. Han er helt forkrøplet av gikt, og det er et mysterium hvordan han overlever vintrene her. Men nå har han i det minste den tømmerhytta som lorden bygde til ham i sommer. Den er isolert, så han holder varmen.»

«Det var snilt av Ch... lorden.»

«Nå ja, jeg har sagt til ham flere ganger at Chilly egentlig burde flyttes inn til landsbyen for sin egen sikkerhets skyld – der kan jo hjemmetjenesten ta vare på ham. Men problemet er at hver gang de tar turen ut hit for å vurdere situasjonen hans, har han gått i dekning, og ingen kan finne ham. Neste gang de kommer, har jeg ikke tenkt å gi ham noe forvarsel.» Beryl snøftet. «Så det betyr at en av oss må se til ham hver dag, bringe mat ut til ham og sørge for at vedkurven hans er full. Som om vi ikke har nok å gjøre fra før av. Ja ja ...» Beryl grep etter radioutstyret. «Jeg får komme meg videre i programmet.»

Jeg plukket med meg en mopp, en kost og en støvsuger og slepte det med meg over tunet – en jobb som ikke akkurat ble enklere av at Thistle svinset oppspilt rundt meg hele tiden.

«Hei, Tig!» lød en stemme inne fra skuret. «Jeg holder på å koke et par hjortehoder. Har du tenkt å sørge for noe te snart?»

«Ja, men du blir nødt til å komme inn og hente den selv – det er ikke tale om at jeg kommer inn til deg så lenge du holder på med det der,» svarte jeg.

«Greit nok. To sukkerbiter, takk!»

«Ja vel, Deres Nåde,» svarte jeg. «Jeg skal bare sette fra meg bøtten og moppen først, hvis De ikke har noe imot det.» Jeg neide dypt før jeg åpnet døren inn til hytta.